

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Num.º atrassats des 2.ª tom....	0'05	»
Id. id. des 1.ª tom....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 m.ºs.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	5'50

S'INTERÉS ES MALA BÈSTIA.

Visquèm y veurèm còses. Germanets: fa pochés dies que 'm trobava à una vila des pla, y un dematí vaitx presenciá un acte que me causá moltet de sentiment, perqu'era còsa que jo també l'havia passada, còsa que no l'olvidaré ja-may. Parl d'un entèrro. Passava jo per devant de l'Iglesia à n'es moment qu'arribava sa processó de dit entèrro, y 'm conmoqué en gran manera el veure aquell acompanyament, perque 'm recordava sa mòrt des méus estimats pares, que Deu Nostro Señó tenga en la santa Glòria. Quant passavan per devant jo, vaitx coneixe enseguida qui eran els parents més pròcsims d'aquell difunt, perque no porían essè altres més que tres ó quatre homos qu'amb so capèt posat, à pesá de no fé fret, anavan derrera de tots, manifestant amb sa séua cara que havían plorat; però lo que més me conmoqué foren al passá ses dones, perque en vaitx veure tres ó quatre que de pena que tenian, à cadascuna d'elles les havían d'acompañar altres dues dones sostenintlès per devall des brassos, perque casi no podían caminá, tal era es séu abatiment. ¡Ay, Bon-Jesus! (vaitx dí jo) donau forsa y consòl, à n'aquestes pòbres donetes, perqu'es doló que tenen deu essè molt. ¡Oh, pòbres criatures, ja m'en fan de compassió!

Arribats que foren à devant des portal de l'Iglesia posàren es baul en terra, y els capellans cantàren un respòso y després de dit es *Pater noster*, es capella que feya la capa prengué es solpassé y doná la bendició à n'el difunt; ets homos que duyan es baul el tornaren agafa y prengueren es camí des cementèri. ¡Oh, germans méus, allá si que foren ses bònes! Aquells homos que representavan es dól se posàren à plorá al veure com s'en duyan es cadavre; que era nada ménos que sa mare d'un d'ells y sògra d'ets altres; però en quant à ses dones, allò no tenia consòl, fiyets; capassos eran de fé plorá ses pedres els llaments d'aquelles criatures.

—Adios, mumareta, (cridavan totes;) adios, que ja no vos tornarèm veure pús may assegudeta à dins sa cuyna filant ó fent calsa. ¡Oh, Deu méu, jo no podré aguanta tanta pena! no, no es possible; jo em moriré de sentiment; no podré viure sense vos, mumareta.

Axò y moltes còses més deyan aquelles dones, qu'eran ses fiyes de sa difunta. Y ses nètes, qu'eran atlotetes, també deyan y cridavan:

—Adios, padrineta méua, ja no vos veurèm pús may ni mos contareu més rondayes. ¡Oh! tant com mos feyeu riure quant mos explicavau de quant erau jove y festeljavau; si, padrineta; ja no vos veurèm pús; ni mos donarèu més ses crostetes de pa que no poriau rohegá.

En fin; al veure tant de desconsòl no vaitx podè ménos qu'entristirmè y caurèm ses llàgrimes; la còsa tròp que no era per manco. Es vè que deyan còses qu'en altre ocasió hagueren fèt riure; però hem de tení en conta qu'amb so gran sentiment que los dominava sòls no s'empatxavan de lo que feyan ni de lo que deyan.

Tant conmogut vaitx quedá, que deixant per un moment ses méues feynes, vaitx entrá à dins l'Iglesia amb so propòsit d'assistí à aquell ofici que s'anava à celebrá p'es descans de s'ànima de aquella germana nòstra. Y en efecte, vaitx entrá mesclantmè amb sos de s'acompanyament.

En es portal de l'Iglesia hey havia dos homos que donavan una candela à tots els qu'anavan passant; lo que feren també amb mí.

Quant vaitx essè dedins, em vaitx asseure à un banch d'una capella y d'allá vaitx veure ben bé ses cerimònies que s'acostuman fé en aquella vila.

Se doná principi à l'ofici, y després d'els *Kiries*, se cantá una *secuencia*, *dies iræ dies illa*, que no recòrt haverla sentida cantá milló en lloch, germanets.

Acabat s'evangèli anaren à s'ofèrta; els parents en es pèu de l'altá, y ses dones à un d'els ministres que per tal objècte havia devallat allá ahont estavan elles; cerimònia que vaitx mirá amb molt

de respècte al veure aquelles cares tan sèries y tristes.

Acabat l'ofici se cantá un respòso general: *Liberame Domine de morte æterna*, etc., y enseguida el *Stabat Mater Dolorosa* y sa primera lletania de difunts *Redemptor Deus miserere*, etc., etc.

Després de totes aquestes cerimònies s'axecaren tots y axí com els qu'acompañavan es dól à s'entrada à l'Iglesia anavan derrera, à sa sortida prengueren devant.

Tan prest doná fi aquella funció, vaitx sortí per un altre portal, anantmèn tot depressa à fé una visita de molt d'interés.

Arribat à sa casa ahont anava me digueren que prengué *assiento* si tenia gust, qu'es señó era en es funeral d'una dòna de devant ca-sèua qu'havia mòrta y que no se torbaria en vení. Efectivament, es cap de poch temps vengué es señó que jo esperava, y després de saludarmós, em fé pujá en es séu estudi; mos assegurem, y tractavem des nostros negòcis, quant de repent sentírem crits de dòna tan fòrts y desafòrats, que tots dos mos axecàrem com à moguts per sa electricitat, y mos tiràrem en es balcó per veure allò qu'era.

¡Oh, germans méus! ¡Oh, Bon-Jesus! y quina sorpresa va essè sa méua al veure qu'aquelles dones que jo havia vistes à s'entèrro, que ploravan just Magdalenes, y que pensava estarian ja en es llit y en mans de metge, eran ses mateixes que movían aquell escàndol diguentse ses mil picardies!

—Polissona, (deyan ses fiyes de sa mòrta à sa madòna de la casa ó sia à sa nòra de sa mateixa difunta.) Sí; ets una polissona, pòca còsa, y pòca vergoña. ¿Te creus, no-ninguna, fermos creure que mumare no tenia més que tres dotzenes y mitja de llansòls? Quatre en tenia; sí, quatre. ¿Que no heu entens?... ¿Saps qu'ets tú?... Bé; val més callá, perque....

—Podeu dí, fiyetes; podeu dí quant vulgueu, no 'm fareu sortí es colós à sa cara, perque tan mateix es pòble ja sap que sempre heu estades unes renohues y malcriades; y després que la vila no es molt gran y tots mos coneixèm.

¡Oh! quant aquelles tres se sentiren tan gròssa verdancada per ses oreyes, que los doná sa cuñada, s'axecàren com a tres furies acostantsè a ella com per pegarli.

Llavònses s'axecá s'homo d'aquella, y germá de ses tres, y agafant un tronch los digué:

—Sa primera que s'atrevesca a posá sa má demunt sa méua dona, d'una troncada li faitx botí es cervell, si es que 'u té, a deu passes enfóra. ¡Com es vella-rellissa! Sortiu d'aquí, pòques vergones. ¿Ahont s'es vist may escandalisá es veynats moguent tant de renou per tan pòca cosa?

—¿Saps perque parles axí? (respongué una de ses germanes amb més veri qu'un escorpi.) Perque estás dins ca-téua; y perqu'es nostros homos son uns... *butxaques*. Sí; per axò t'alsuras tant.

—No, fiyetes, no. Jo parl axí perque em sòbra sa rahó, y es vòstros homos callan perque coneixen sa pòca rahó que vòltros teniu per xillá tant; perque dat cás fos vé que sa nòstra mare bagués dit que tenia quatre dotzenes de llansòls, perqu'ella axí heu pensás, y ara no'n apareguen més que tres y milja, ¿trobau vòltros que per un llansòl y mitx que podria tocá ménos a cadascuna, valdria la pena de moure tant d'escàndol? ¡Oh! no sé com no estau empagahides. ¿No veys que donau motiu perque parlen de vòltros?

—¿Y qu'es lo qu'han de dí de nòltros? ¿digués?

—Que sou unes renohueres, com vos han dit altres vegades, y afegiran ara que teniu pòca vergoña. Sí; perqu'encara sa nòstra mare está demunt sa terra y vòltros ja vos barayau p'es quatre drapets qu'ella ha deixats.

Amb axò s'axecaren ets homos y digueren:

—Cuñat; nòltros mos n'anirèm, y demá, si mos cau bé, tornarem y arretglarem lo que s'haja d'arretglá.

—Ben fet, (digué es cuñat,) però axí mateix vos ne podeu dú ses claus de per tot, si voleu.

—Cap clau volèm, (respongueren.)

Y girantsè a ses dones, amb més serietat qu'un *alcalde de barrio* quant es vol doná importancia, les digueren:

—Vaja, vòltros, a ca-nòstra teniu ses feynes.

S'axecàren en seguida més inflades que calápots, y varen essè partides sens badá boca, y con el rabo entre piernas, com devegades diuen. Se conexia que aquells homos no eran *butxaques*, com elles havian dit, sinó homos que sabian dú es calsons, qu'es lo qu'haurian de fé tots.

Tan prest s'en anàren, tancàren sa porta y sentirem en seguida com aquell homonet se posá a plorá; se conexia qu'era un bon fíy.

Quant mos tornarem assèure, vaitx contá a n'aquell señó com jò havia pre-

senciat s'entèro d'aquella veynada y assistit a sa missa de *Requiem*; y qu'estrañava molt lo qu'acabavem de veure; perqu'havent vist en aquelles dones tan apesadumbrades y tan decaygudes, que per podè caminá les havian de sostení p'es brassos, pensava que ja estarian en es llit.

—¡Cá! (respongué aquell señó.) Axò aquí es veu espesses vegades; casi, casi, que vé a essè com una móda axò de plorá p'es carré y moure molt de renou per dins sa casa; y tant es axí, que nòltros ja no'm feym cas; perqu'hem vist que per una cadira sense barrerons y amb so cul esfondrat se son dites ses mil brutós y no se son tornats a saludá pús may, pares, fíys y germans. ¡Oh! y quantes devegades s'es vist també qu'encara es estat es difunt a dins sa casa y ja se son barayats perqu'es testament no es estat fet a gust de tots. Amb una paraula: aquí, señó, n'hi ha moltets que'n matéria d'interés *idolatren*, y per tal motiu veurá vòstè varies families desunides; y no crega que sia no més axò amb families de pòca fortuna y pòca instrucció; sinó qu'heu veurá també en families d'aquelles de roñó clòs y que pretenen de cames primes.

—Axò es trist, señó; però qu'hey farem.....; *s'interés es mala bèstia*. Y ara em permetrá, señó, el que li fassa una pregunta.

—Que diga; vòstè es molt dueño.

—Ydò, lo que li vuy dí es: tan prest s'es acabat l'ofici y comensades ses absòltes, he vist una partida de señós que hey havia dins una capella, han prè es capell, que tenian tots a demunt l'altá, y s'en son anats a dins la sacristia y no son sortits fins qu'els capellans acabavan de cantá el *Tota pulcra* en es pèu des presbitèri. ¿Perqu'es qu'hey son anats?

—¿Perque? per fumá un xigarret y conversá una estona.

—¿Com? ¿Per fumá? ¡Oh! axò si que may heu havia vist. Lo qu'es per Ciutat no s'usa.

—Jo li diré, señó; hem de tení present que per ses capitals ets homos se sòlen doná un tò mes grave, maldament sian mossons; però aquí, com tots mos coneixèm hey ha mes familiaritat y es fan ses còses amb sa majó *sans facon*.

—Señó; jo no tròb axò de lo més fí; però..... qu'hey farem, *terra que vas usansa que tròbes*.

UN RONDAYÉ.

Ja qu'ha bastat tan poch per alarmá els ciutadans un parey de vegades, sense haverhi motiu per tant; considerám del cás es publicá una poesia que fa temps trobarem, descriptiva de lo que passá a dins Ciutat amb so Còlera del any 1865; perque sempre es hò prevení desordres en temps.

Caygué dins ses nòstres mans sense está firmada, y la reproduhim sense intenció d'ofendre a cap persona ni a cap corporació, sinó tal com la várem recohí, per sa bona enseñansa que pòt proporcionar a tothom.

SÁ GENT DEL COLERA; L' ANY 1865.

DÈCIMES.

Ja estám bons amb lo que passa
A Mallorca avuy en día.
Com que tengan s'agonia
Tots els mallorquins en massa.
Y es mal es que no hey veitx trassa
Ni medicina segura
Per posarhi compostura.
Vos dich que'n veurèm de gròsses,
Si es còix no se pòsa cròsses
Y es hò de sa pò no's cura.

—
¿Que s'han fét ets hòmos braus
Qu'amb sa passetja en sa má
A n'aquell famós romá
Feren tròssos tantes naus?
¿Aquells que ja may esclaus
De ningú essè consentiren;
Aquells que sempre moriren
Com a valents? ¿Per hont son?
De quatres per aquest mon
Un mes fa que tots fogiren.

—
Totduna que se va dí
Es Còlera es dins Ciutat,
Com un gatet escaldat
Tothom de Ciutat fogí.
Com si ja vengués la fí
Del mon, la gent s'aturulla;
Surt de Palma com-se-vulla,
Carros y cotxos remouen,
Y tots els camins comouen
Com si fòs día de bulla.

—
¡Ay! Pòchs foren qui's quedaren
D'els qui's devían quedá.
Los més s'en varen aná
Y sos devers descuydàren.
Molts al fugí no deixaren
Un que sos deutes pagás;
Y el pòbre se vé en es cas,
Tenguent sa feyna entregada,
Per passá fam tal vegada
De que sa pèste el tocás.

—
Jò sé d'un trist menestral
Qu'abans de partí es señó
Tengué sòrt de trobarló
Per durli es conta total.
Y éll li digué: «Per Nadal
Lo que't dech te pagaré;
Lo qu'es ara no heu puch fé
Maldament te còst un uy,
Perque en el día d'avuy
El qui té doblés, los té.»

—
Un señó sé qu'agafá,
Per no faltarlí p'es bech,
Mil duros dins un talech
Y a una vila s'en aná.
Al Batle envía a cercá
Y li mana qu'acordon

El terme, y per rès del mon
Deix passá rès. Ses resultes
Que puga sofrir en multes
Totes de son conta son.

Un altre en sé qu' a sa pòrta
No hey deixa acostá ningú;
Y si ha de parlá amb qualcú,
De lluny, de lluny, amb veu fòrta
Li diu no més lo qu' impòrta.
Maldement que sia pòch
Lo qu' ha de rèbre, en cèrt llòch
Qu' hey ha posat una ròca
Heu fa deixar, y no heu tòca
Que no n' haja passat fòch.

Un altre lluny de Ciutat
Hey té una gran possessió,
Y allà va amb un carretó
De que-viures carregat.
Totduna qu' es arribat
Cauen malalts dos infants,
Y éll fent manades y espants
De tal manera es retgira
Que fuitx amb una cadira
Dalt sa muntaña, amb dos pans.

Un altre en es puitx més alt
Creu está segú del tot,
Y allà s' hi tira amb un bot;
Y arribat, cau ben malalt.
Se creya qu' en essè dalt
Ja es mal el respectaria.
¡Ay, Deu meu! Qui en Vos no fia
Corre y tresca ben debades
Si Vos li teniu señades
Ses hòres de sa agonía.

¡Ay! Tal es es desconcèrt
Qu' hey ha per dirhó amb un mot;
Que se prescindeix de tot,
De tot, de tot, y es ben cèrt.
Fins y tot sa mòda es pèrd
Des capell y es miriñach.
Ses dònes van còm un sach,
Sa qui dú dòl ja no es para
Si sa saya es nègre ò clara
Ni si es coló dé tabach.

Ets hòmos per lo mateix.
Un señó ben estirat
He vist aná carregat
Amb dues lliures de peix.
Y un que prenía gran greix
De tení cotxo y cotxé,
Y son ávi cavallé;
Y mostrava s' escut d' armes,
A ses primeres alarmes
De bastaix el veren fé.

El señó Governadó
Qu' arribant, ja es primé dia
Cent mil visites rebía
D' un señó y altre señó
Que dientllí: «Som servidó.
Vostè man,» y altres ramells,
Cercavan destinos bells
Que los donás Señoría,
Ha arribat en tan mal dia
Que no ha trobat ningun d' ells.

Perque son lluny de Ciutat,
Sense sèbre per hont paran,
Molts d' aquells que l' empenaren
Per tenir autoritat.

Hòmos que sempre han donat,
De paraula, moltes pròves
D' essè valents, y ara nòves
No 'n saben d' ells. Segons dinen,
Se calcula que tots viuen
Amagats per dins ses còves.

(Acabar á.)

XEREMIADES.

LLUCH.

Sa devoció gran qu' han tengut sempre els mallorquins a sa séua patrona Nostra Señora de Lluch, encara no s' es aminvada, còm creyan molts. Sa peregrinació de diumenge passat en nombre de més de dos mil persones axí heu ha demostrat a tothom. S' está situat es Monastèri de Lluch a dins montañes y es no essè visible de sa part des plá, fa que no se pens amb ell tant sovint còm s' hi pensaria si fós visible de molt enfora, còm heu es el de Monserrat a Catalunya, ó si estigués dins sa capital còm es del Pila de Saragossa. Tenguent present aquesta circumstancia, nòltros ignorants, trobam que no seria fóra de propòsit s' arbitrá un mèdi que 'l fés visible de tota Mallorca, y es milló de tots creym que fora es qu' anám a proposá.

Devóra Lluch y a sa part d' Inca hey ha un puitx molt veynat d' es Monastèri, que té una figura piramidal ó cónica, y qu' acaba, dalt de tot, amb un plá que pareix fet apòsta per sa naturalesa per servi de base ó peana a una estatua. Bó seria es construhí demunt aquest plá, una figura colosal de la Verge de Lluch que fos visible de tota Mallorca. Altres ecsemples hey ha d' estatues iguals; es francesos tenen la Mare-de-Deu de *Puy de Dome* qu' está posada d' aquesta manera a sa veneració de tot es país. Ets italians tenen també a sa vorera d' un lago, un' altre estatua colosal de Sant Carlos Borromeu.

Nòltros creym qu' aquesta figura sería bona de axeca. Tenguent un petit modelo ja distribuít en filades, y de forma ben estodiada per facilitá sa séua construcció, creym que la podriam fé de mamposteria ó silleria ó de planxa de ferro, buyda per dedins y que poría tení més de cent pams d' altaria. A s' interió de s' estatua podriam está escrits es nòms de tots aquells qu' amb sos séus donatius haguessen contribuít a sa séua edificació. Aquesta estatua podria fé recordá en tot temps s' ecsistència d' aquell Monastèri y sería un punt de mira magnífich per fé coneixe a tothom sa situació d' aquest edifici; sense contá que fora un monument perenne de sa devoció que té Mallorca a s' invocació de Lluch.

Axò es còsa facil d' ecsecutá dins un sigle que dona ecsemples de tanta activitat y qu' ha donat pròves de no tení rès impossible. Un industrial totsòl fa

xemenèyes de doscents pams, totes de retjòles, y tots plegats no sebrém fé una figura de pedra de méns altaria? Tot es que, coneguda sa bona intenció, y lo acertat de s' idèa, digan aquelles persones amants de ses nòstres glòries, y desitjoses de creá atractius a Mallorca: «Endevant anám» y vos assegur qu' endevant anirém y veurém amb poch còst y amb poch temps una òbra que fora un d' els adornos més prehuats de s' illa.

*
**

¿Heu vist may qualche atlòt pòbre que no menja perque no té, que va mal begut, mal vestit y que aximateix creix y se fa gran y dú sa magró demunt tot es séu còs? Ydò axò es s' imátge de s' Iglesia nòva qu' axécan es pòbres veynats de s' Hostalet d' En Cañelles. S' Iglesia fa vía, y puja sense referits, d' una manera magre y raquítica; tan magre que tenim pò que 'n vení es maltemps de s' hivèrn una glopada de vent no la s' en duga; y convendria ferm qu' aquest estiu al manco poguessen deixarla tapada per donarlí sa solidés possible.

Tot axò heu saben aquells pòbres vehins; més no pòden pús.

Amb aquest motiu algunes persones, qu' encara que no tenen un interés directe dins s' Hostalet, coneixen sa necessitat d' aquest caserío, han pensat arrambarlós una espatleta per ferlos costat, y amb tan bona intenció òbrin dins L' IGNORANCIA una suscripció de almoynes pe ses òbres d' aquella Iglesia, creguent que totes ses persones de bon cò se farán escriure a sa siguent

LLISTA de donatius y suscripcions pe ses òbres de l' iglesia de s' Hostalet.

	De totduna	y per setmana
B. de A.	10 ptes.	0'25
T. T.	5	0'10
Un devòt	50	0'00
Un menestral.....	»	1'00

Es quí vulgan contribuít d' una manera ó s' altre, pòden servirse deixá es séu nòm apuntat a sa botiga d' els hereus de Don Gabriel Rotger, Cadena de Cort, n.º 11; y ja hey haurá qui pas per ca-séua, autorisat per rèbre es donatius.

*
**

¿Teniu noticia d' es Banch vitalici de Catalunya? Ydò, heu de sèbre qu' es una societat molt acreditada, que té es séu representant aquí, a Mallorca, y qu' assegura es porvenir de totes ses persones esposades a quedá pòbres per mòrt d' els séus pares ó des séus homos ó des séus infants.

Sempre veureu qu' aquella persona qu' es més necessari dins una casa p' es guany de una familia sòl essè sa que se mòr. Axò se comprèn perqu' es ella sa qu' aguanta es feix y sa que passa més pena. Sa mòrt d' aquesta persona regu-

l'arment trastorna aquella família que dependia d'ella y aquesta Societat fa que sa séua falta no sia tan sensible y que segueixcan ses còses com si encara visqués. Vat' aquí perque se diu qu' aquella Societat assegura la vida. Qualsevòl persona que sia previsor y vulga assegurar-se pòt demanar informes a Don Lluís Pons, carré de Sant Sebastià, n.º 10, a Palma, qu' es el representant de dita Societat.

*
**

Saludám a un nou compañoero qu' es nat dins Felanitx amb so nom de *El Felanitgense*.

Que cont amb so nostre camvi y Deu li dó molts anys de vida y prosperidat.

*
**

Hem rebut de visita a sa nostra Redacció *La Prensa*, periòdich literari de Sevilla, que recomanám a n' els nostros subscriptors. Avuy mateix li tornam sa visita oferintmós com a bons compaños. Sa séua redacció está en es carré de *Sierpes*, 95.

*
**

No hey ha res més agradable, més sa y més de moda al dia d' avuy, que s' arambarsé a sa vorera de má, despuyarsé y prendre un bañ natural. Axó es comoditat de totduna y una lladriola de salut pe s' hivern qu' ha de vení. Y si quant un surt des bañ pren qualque cosa per forrarsé es ventrey y espassarli sa gana que té, encara li va milló.

Aquesta satisfacció qualsevòl la se pòt prendre amb tota comoditat, gracies a s' Establiment que pòsa cada any a sa Portella Don Francesch Llompart.

*
**

Es camí d' es Coll d' en Rabassa quedarà destruhit dins poch temps si s' trencadós de pedra segueixen fent lo que volen, sense subjectarsé a cap retgla.

No solament trèuen mitjans fins a sa mateixa vorera d' es camí, sinó que s' escarpant fondo que deixan li donan peu de murada a s' en revés, fent cova. Un dia qualque carro, Deu no heu vulga, hey tindrà una desgracia, y llavò s' Ajuntament hey dictará ordres. Quant tendrém es cap batut mos posarém sa cervellera.

A MON APRECIAT MESTRE DON JAUME LLUCH.

Quant era petit, fa estona,
Amb vostè a escola venia,
Per sèbre; que llòch no ocupa
Segons ses persones diuen.
Bé m' en recòrd d' aquell temps
Que tota sa méua ditxa,
Era es sèbre ses llissons
De *Gramática* ò *Doctrina*;
Que tota sa méua glòria
Era podè passá llista,

O aná a n' ets atlots petits
Y enseñarlós sa *cartilla*,
Y que no més suspirava
Per passá a sa secció quinta;
Pensantmè que ja amb axò
Plèna d' òus la Sèu tendria.
Bé m' en recòrd d' aquell temps
Que com qu' esperá el Mesias,
Esperava que vengués
De Sant Jaume es gloriós dia,
Per podè fé un bon rehòl
O també qualque corrida
De tòros, sense mirá
Si esquinavam sa camia,
O si tombavam un bauch
O qualque tinté rompiam.
Llavò, vostè heu sap ben bé,
Jò encara no comprenia
Lo qu' era un mestre d' escola
Lo qu' era *empleo* tan digne;
Lo qu' era instruhí ets atlots
Amb sa ciència més precisa
Per arribá a essè persones
De bones costums, y riques;
Sinó amb doblés, en virtuts
Y també en sabiduria.
Lo qu' es un mestre d' escola,
A n' aquí es pares confian
Es fiys perque los enseñ
Tot quant sèbre necessitan;
Y ell carregat de paciència
Y catxassa tot lo dia,
Lo qu' está cansat de sèbre.
Los enseñ y los explica.
Ell qu' a tots es séus deixebles
Com a segons fills estima,
Y es per ells un segon pare,
Y per ells se destexina.
¡Benhaja es mestre d' escola!
¡Benhaja el qui l' aprecia!

Ara que ja he tornat gran
(No vuy dí qu' hòmo ja sia,)
Però de totes maneres
Ja m' comens a alsá una mica
De sa tèrra, y en que no vulgan
De mitx pam ja pas sa mida,
O axí al manco m' ho digueren
Quant vaitx corre, enguañy, sa quinta.
Ara, ydò, comens a sèbre
Lo qu' un mestre es sacrifica
Lo que fá y sa gran constancia
Que te tot un any de tira
Per fé comprendre a caps-buyds
(Que no crech que plèns estigan
De llissons, sinó de jòchs,
A n' aquella edat petita)
Ses ciències que los enseñ,
Ses llissons que los explica.
Ara m' en recòrd ben bé
D' aquells venturosos dies,
Qu' amb vostè venia a escola.
Que tornassen jò voldria
Y no pensaria en res
Més qu' amb esperá es séus dies
Per dirli moltes vegades
Que molts anys amb salut visca.

A. M. P.

Diada de Sant Jaume.—Any 1883.

PETAQUES. S' en ha rebut un preciós surtit en classes fines, com son en pélls de Rússia, Australia y cocodrillo, a sa tenda d' Articles d' Escritori y Dibuix d' els hereus de Don Gabriel Rotger, Cadena de Cort, 11.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Na Creus se creu que sa creu es d'ò.*
SEMBLANSES.—1. *En qu' hey ha cé.*
2. *En qu' hey ha Creus.*
3. *En qu' hey ha Planas.*
4. *En qu' hey ha Sastres.*
XARADA.....—*Bis-be.*
PREGUNTES.....—1. *Es capitá Mayet.*
2. *Sant Juan bautisant a Cristo.*
3. *Adan.*
CAVILACIÓ.....—*Alcofer.*
FUGA.....—*Boca que no parla Deu no l' òu.*
ENDEVINAYA.—*Es pensament.*

GEROGLIFICH.

BIEL.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan es llinatges a Lluch?
2. ¿Y ets oficis a n' es llinatges?
3. ¿Y es peixos a ses barberies?
4. ¿Y ets impressós a n' es dibuxants?

F. DES MOLINÁ.

XARADA.

Es un arbre sa *primera*;
Sa *segona* un animal;
Una nota sa *tercera*,
Y amb so *tot* hey fas caudal.

A. F.

PREGUNTA.

1. ¿Que demòstra a un matematch sa particularitat de qu' un número, qualsevòl sia, acápia en 2, ò en 3, ò en 7 ò en 8?

CAVILACIÓ.

RITA SUEG

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

ENDEVINAYA.

Una señoleta
Balla dins un plat
Du cotilla verde
Y vestit morat.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Suot Arravalench.—Ses dècimes que mos envia, compòstes per Don Guilem Ròca (a. c. s.) a imitació d' unes altres de *La vida es Sueño*, sortiren ja a n' es núm. 27 de L' IGNORANCIA. Ja véu que no hey ha cas. Axí mateix gracies.
En Pere.—Es trianguls rebuts ja han estat publicats. En fassa d' altres.

28 JUNIOL DE 1883.

Estampa d' En Pere J. Gelabert.